

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. L. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 4. 2013, č. j. 30 A 32/2013 – 28, vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 93/2013, o námitce podjatosti vznesené žalobcem vůči soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Tomáši Langáškoví,

t a k t o :

Soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Tomáš Langášek **není vyloučen** z projednávání a rozhodování věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 93/2013.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 6. 5. 2013 doručena kasační stížnost žalobce (dále též „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 4. 2013, č. j. 30 A 32/2013 – 28, kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) odmítnuta žaloba, v níž se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2012, č. j. KUJI 71997/2012, OOSČ 930/2012 OOSC/2, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí tajemníka Městského úřadu Polná ze dne 30. 7. 2012, č. j. MUPO-TAJ/133-2012, jímž byla zamítnuta námitka podjatosti úřední osoby – Magdy Smejkalové, vedoucí odboru správního a sociálního Městského úřadu Polná, vznesená v podání stěžovatele ze dne 23. 3. 2012, v rámci řízení o návrhu L. U. na zrušení údaje o místu trvalého pobytu stěžovatele na adrese: X. Stěžovatel zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 5. 2013, č. j. 6 As 93/2013 – 19, návrhy stěžovatele na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce zamítl, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení buď předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Dále stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho týdne od

doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1000 Kč.

Na výše uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu reagoval stěžovatel podáním ze dne 7. 6. 2013, v němž mimo jiné uvedl, že podává návrh na „*vyločení soudce NSS JUDr. Tomáše Langáška v této věci, neboť rozhoduje již stejnou věc pod č. j. 6 As 32/2013 (správně má být uvedeno 6 As 34/2013) a rozhodování věci pod č. j. 6 As 94/2013, by byl sám osobě soudce k této věci osobně podjatý*“. Podle žalobce tak je nutné, aby v posuzované věci rozhodoval jiný nezávislý soudce, který nebude vázán právním názorem JUDr. Tomáše Langáška v předchozí věci a rozhodne nezávisle.

Z předmětného podání stěžovatele ze dne 7. 6. 2013, tak je zřejmé, že stěžovatel uplatnil námitku podjatosti soudce JUDr. Tomáše Langáška. Stěžovatel má za to, že tento soudce je vyloučen z projednání a rozhodnutí předmětné věci, neboť se již dříve podílel na projednávání a rozhodování jiné kauzy, v níž byl stěžovatel rovněž účastníkem řízení. Na základě výše uvedeného tak dle mínění stěžovatele existují důvodné pochybnosti o jeho nepodjatosti.

Soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Tomáš Langášek se k námitce podjatosti vyjádřil tak, že se necítí být podjatý, ke stěžovateli ani k věci žádný vztah nemá a stěžovatele osobně nezná. Vyjádřil přesvědčení, že důvodem pro jeho vyloučení nemůže být skutečnost, že jako soudce zpravodaj působil v řízení o kasační stížnosti stěžovatele ve věci sp. zn. 6 As 34/2013, které bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku usnesením ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 As 34/2013 – 54, a v řízení o kasační stížnosti ve věci sp. zn. 6 As 5/2013, v níž je stěžovatel rovněž účastníkem řízení.

Námitka podjatosti byla v souladu s rozvrhem práce přidělena k rozhodnutí čtvrtému senátu Nejvyššího správního soudu.

Námitka podjatosti soudce JUDr. Tomáše Langáška není důvodná.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v projednávané věci, nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*

Podle § 8 odst. 3 s. ř. s., *soudce, který zjistí důvod své podjatosti, oznámí takovou skutečnost předsedovi soudu a v řízení zatím může provést jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Předseda soudu na jeho místo určí podle rozvrhu práce jiného soudce nebo jiný senát. Má-li předseda soudu za to, že není dán důvod podjatosti soudce, nebo týká-li se věc předsedy soudu, rozhodne o vyloučení Nejvyšší správní soud usnesením, a jde-li o soudce, Nejvyššího správního soudu, jiný jeho senát.*

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s

pokračování

tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Rozhodování o věci nestranným a nezávislým soudcem je jedním z pilířů práva na spravedlivý proces. Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezájatosti soudce v konkrétním případě. K vyloučení soudce může v zásadě dojít teprve tehdy, pokud je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01 dostupný na nalus.usoud.cz nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 - 16, dostupné na www.nssoud.cz).

Po zvážení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro vyloučení soudce JUDr. Tomáše Langáška z projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 6 As 93/2013 nejsou dány. Stěžovatel totiž neuvádí žádný konkrétní důvod ani skutečnost, ze které by bylo možné podjatost uvedeného soudce dovodit. Namítá toliko, že shora jmenovaný soudce rozhodoval také v jiné jeho věci, aniž by však namítal některý z výše uvedených zákonných důvodů pro jeho vyloučení.

Z ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. sice plyne, že jedním z důvodů pro vyloučení soudců je skutečnost, že se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení, musí jít však o totožnou věc. Taková situace však v posuzované věci nenastala. Lze přitom odkázat i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, publikováno pod č. 53/2004 Sb. NSS, v němž bylo jasně vyloženo, že „předchozím soudním řízením“ není řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala týchž účastníků.

Nejvyšší správní soud má za to, že skutečným důvodem návrhu stěžovatele na vyloučení soudce JUDr. Tomáše Langáška je jeho přesvědčení o předchozím nesprávném postupu v jiné věci. To však (i kdyby takový postup byl skutečně nesprávný, což v nyní rozhodované věci nelze zkoumat) nemůže být legitimním důvodem, který by mohl znamenat vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci. Soudce může být vyloučen z rozhodování jen z objektivních důvodů, nikoli pro subjektivní přesvědčení žalobce o nespravedlnosti vedení řízení, které zpochybňovat jistě lze. K tomu však slouží opravné prostředky a nikoli námitka podjatosti. Existence odlišných názorů stěžovatele na věc pak s podjatostí soudce nemá nic společného. Zákon v § 8 odst. 1 na konci s. ř. s. ostatně výslovně uvádí, že důvodem pro vyloučení soudce nemůže být jeho postup v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech, což, jak vyplývá z obsahu podání stěžovatele ze 7. 6. 2013, je skutečným důvodem pro uplatnění námitek podjatosti.

Lze tedy uzavřít, že námitky žalobce neobsahují žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody podjatosti a ani z vyjádření shora jmenovaného soudce 6. senátu Nejvyššího správního soudu neplyne nic, z čeho by bylo možno pochybovat o jeho nepodjatosti; tyto skutečnosti nevyplynuly ani ze soudního spisu.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů podjatost soudce JUDr. Tomáše Langáška pro rozhodování ve věci stěžovatele vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 93/2013 neshledal, a proto rozhodl tak, že není z projednávání a rozhodování této věci vyloučen.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu